

Úplně normální učitelka

Začátek každého školního roku pro mě jako pro rodiče představuje dobrodružný krok do neznáma. Sice vím, že bačkory, cvičky, obaly na sešity, pravítko, tužky, pastelky a jiné drobnosti je lepší koupit v červenci, ale stejně se vždycky najde ještě něco, kvůli čemu si musím vystát frontu v obuvi či v papírnictví.

Každý rok se někomu mění učitelka, rozvrh se přeskupuje celé září a je nutné sladit školu, zájmy a rodinu.

Současná posametová doba do našeho života mnoho klidu a jistot nepřinesla, takže letošní intenzita změn se jeví jako obzvláště náročná. Trojčata postoupila na druhý stupeň, ze čtyř původních tříd vznikly úplně nové zamíchané třídy tři. Občas mám pocit, že se všude kolem hraje na „škatulata, hejbejte se“ a není síly, která by to zarazila.

Prázdninové dny na konci jedné malé vesnice, kam jezdí pojízdná prodejna potravin třikrát týdně, maso s uzeninami jednou týdně a každý měsíc i pojízdná knihovna a pojízdné oděvy, se propadly do jícnu minulosti. I Šimša – náš křečík – tu nechal život den před odjezdem a spí svůj věčný sen pod rozložitým hebkým modřínem.

Pro nás se však čas dosud nezastavil, a proto nám nezbývá, než se dál motat bludištěm života. V teráriu už běhá nová Šimša, ale je ještě divoká, občas kouše a vůbec je jiná, než náš předchozí mazlík. Přestane se bát lidských rukou? Ochočí se? To je vlastně ta nejméně podstatná otázka, která mě právě teď napadá. Hlavou mi víří celá řada otázek, na něž neumím odpovědět ani sama sobě, natož dětem. Na některé snad odpoví budoucnost.

Teď musím hlavně sehnat silné linkované sešity s tvrdými deskami na čtenářské deníky, notýsek na němčinu, zaplatit složenkou školní obědy a zopakovat s dětmi zlomky.

Končí první školní týden naplněný diskuzemi o tom, kdo má na co jakého učitele. Je hodný? Je přísný? Hlavně nedostat tohodle, to by byla úplná katastrofa!

Tiše poslouchám názory dětí a přemýšlím, jakpak asi bude který z nich letos válčit.

„A na zemák máme takovou docela dobrou učitelku. Vona je taková... no, jak bych to řek? Vypadá jako úplně normální člověk.“

Tohle Martinovo hodnocení upoutalo mou pozornost. Jak vlastně vypadá v očích mého dítěte normální člověk?

„A jak se na ní pozná, že patří mezi normální lidi?“ zeptala jsem se přímo.

„No, třeba když chce učitelka propisku, tak ti skoro každá řekne: Prosím tě, podej mi tu červenou propisovačku. No a tahle říká: Hod' sem tu červenou propisku.“

Popis zaujal našeho Jirku: „A která to je, Martine? Znáš ji?“

„Určitě. Když má dozor na chodbě, nosí sluchátka a walkmana.“

„Jo, já už vím. To je ta s těma obarvenejsma vlasama.“

Musela jsem se smát. Opravdu – podívat se na své okolí očima dětí je leckdy překvapivé a osvěžující.

© Ilka Pacovská (1990)